

IDEFISC

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

31ste JAAR - N° 120

SEPTEMBER 2022

AFGIFTEKANTOOR: BRUSSEL V

IDEFISC INTERNATIONALE VERENIGING MET WETENSCHAPPELIJK DOEL - INFO@IDEFISC.BE

Editoriaal

De overwinsten belasten ?

Het faalt nooit. Als er een probleem is, denken de meeste regeringspartijen dat het moet worden opgelost door een belasting in het leven te roepen.

In casu is de prijs van gas, en energie in het algemeen, gestegen. Dit maakt de situatie van veel gezinnen buitengewoon moeilijk en velen dringen er bij de regering op aan om in te grijpen, ook binnen de partijen die er deel van uitmaken.

En natuurlijk stelt men zich voor dat het nodig zou zijn om een extra belasting in te voeren op de «overwinsten» die energiebedrijven maken om het probleem op te lossen. Deze belasting wordt voor sommigen zelfs geschat op 25% van de overwinst, die uiteraard zou worden toegevoegd aan de 25% van de vennootschapsbelasting die al bestaat.

Het is begrijpelijk dat sommige mensen niet veel sympathie hebben voor grote energiebedrijven, maar daar gaat het waarschijnlijk niet om. Het waren niet deze bedrijven die het tekort creëerden, maar het waren de regeringen die, terecht of ten onrechte, besloten om een van de belangrijkste producenten te boycotten. Deze lijkt niet al te veel moeite te hebben om elders nieuwe klanten te vinden, maar de Europese staten dragen de gevolgen van de boycot waartoe ze hebben besloten.

Het is juridisch heel moeilijk om een extra belasting in te voeren, een soort tweede vennootschapsbelasting,

die uitsluitend wordt geheven op bedrijven in een sector. Dit is een gevaarlijk pad, dat op een dag regeringen ertoe zou kunnen brengen om te beslissen tot het belasten van de een of de ander, volgens willekeurige keuzes.

Er is echter een veel eenvoudigere oplossing voor de kwestie van de kosten van energie, en één die niet veel juridische problemen oplevert.

We weten dat de prijs van energie ook vandaag de dag een zeer groot deel van de belastingen en andere heffingen omvat die aan de overheid verschuldigd zijn. Als ze echt de last willen verlichten van bevolkingsgroepen die verpletterd worden door de kosten van energie, zouden ze dan niet kunnen beginnen met te kijken naar hun eigen beheer, door de vele belastingen te verlagen die de energiekosten belasten? De belangrijkste profiteur van de prijsverhoging zijn niet de bedrijven, maar de staat zelf.

Typhanie Afschrift

De klauwen van de beer

De weigering van nabijheid

Er wordt vaak benadrukt, zowel in bedrijven als in administraties, dat het essentieel is om een goed contact te houden met je «klanten».

Ongetwijfeld denkt de belastingdienst dat dit niet aan haar wordt opgelegd, omdat haar «klanten», de belastingbetalers, gedwongen worden om zich tot haar te wenden en er niet echt voor kiezen ...

Kunnen we echter niet aannemen dat de behoeften van een zogenaamde «openbare dienst» ook een voldoende band vragen met de burgers?

We stellen echter vast dat op dit moment veel administratieve diensten in grote groepen met honderden of zelfs duizenden ambtenaren gegroepeerd zijn en dat deze soms heel ver verwijderd zijn van de mensen die onderworpen zijn aan belasting. We zien Brusselaars van wie de dossiers in Namen of Gent worden behandeld, misschien onder het voorwendsel van «specialisatie», maar dat is ook merkbaar in dossiers die geen bepaald specialisme vereisen.

Aangezien het al bijna onmogelijk is geworden om telefonisch contact op te nemen met ambtenaren en e-mailadressen niet meer worden weergegeven, moet worden opgemerkt dat we er ook alles aan doen om bezoeken aan het administratiekantoor te voorkomen of te beperken.

Zo zal de fiscus de belastingbetaler niet begrijpen, noch andersom...

De ongelikte beer

Inhoudstafel

Schending van het bankgeheim door de belastingadministratie	1
Online aanvraag voor het certificaat van erfopvolging	2
FISCUS en het UBO-register: het massatoezicht	3
Vrijstelling van schenkingen van aandelen in familiebedrijven – Ook voor vastgoedactiviteiten?	4
Hoe zit het met het belastingregime van NFT's?	5
De fiscus krijgt nieuwe fiscale termijnen	7
Het belang van een verkoop tegenover een lijfrente	8
De ultieme bevoegdheid tot herbelasting (Hof van Cassatie, 20 januari 2022, Rol nr. F.21.0089.N)	9
De Belgische lonen, de meeste belaste van Europa	11

Pascale HAUTFENNE

Schending van het bankgeheim door de belastingadministratie

Een recent arrest van het Gentse Hof van beroep veroordeelde het versturen door de belastingadministratie van een verzoek om informatie aan een betalingsdienstaanbieder (PSP), die volgens het Hof moet genieten van het bankgeheim.

Een «betalingsdienstaanbieder» is elke rechtspersoon die betalingsdiensten (zoals PayPal) aan een gebruiker aanbiedt en wettelijk gerechtigd is om die betalingsdiensten aan te bieden.

Het betreft bijvoorbeeld diensten waarmee het mogelijk is om contant geld op te nemen en op een betaalrekening te storten of de uitvoering van betalingstransacties via bankoverschrijving, automatische incasso, betaalkaart of andere betaalinstrumenten.

In casu heeft de administratie verzocht om de overdracht van betalingstransactiegegevens over een periode tussen januari 2015 en december 2017.

De PSP weigerde de gegevens door te geven beriep zich op artikel 318 WIB en wees erop dat er geen concrete aanwijzingen waren voor belastingontduiking.

Het fiscaal bankgeheim (wat er ten minste van overblijft ...) is inderdaad verankerd in artikel 318, eerste lid, WIB: de fiscus is niet bevoegd om in de rekeningen, boeken en documenten van bank-, wissel-, krediet- en spaarinstellingen

informatie te verzamelen voor de belasting van hun klanten. Het principe is dus de bescherming van het bankgeheim.

De uitzondering en voorzien in artikel 318, lid 2: indien echter uit een onderzoek concrete elementen zijn gebleken op grond waarvan het bestaan of de voorbereiding van een mechanisme van belastingontduiking kan worden vermoed, kan de daartoe door de Minister van Financiën aangewezen ambtenaar aan een ambtenaar met ten minste één titel van attaché voorschrijven dat hij in de boekhouding moet noteren: boeken en documenten van de vestiging, de informatie die wordt gebruikt om het onderzoek te voltooien en om de door deze klant verschuldigde belastingen te bepalen.

De betalingsdienstaanbieder heeft - terecht - aangevoerd dat het in artikel 318, eerste lid, bedoelde «fiscale bankgeheim» op hem van toepassing was en dat hij derhalve de gevraagde informatie niet mocht verstrekken, aangezien er geen bewijs van fraude was aangetoond.

Ter rechtvaardiging van haar verzoek voerde de administratie aan dat de PSP zich niet op het bankgeheim kon beroepen om niet te reageren, en pleitte zij voor een zeer beperkende interpretatie van het begrip bank-, valuta-, krediet- of spaarinstelling.

In werkelijkheid stelt het Hof van beroep vast dat de activiteiten

van de aanbieder bestaan uit het aanbieden van een betalingsdienst, te weten het verrichten van betalingstransacties door middel van een betaalkaart.

Als betalingsdienstaanbieder faciliteert hij kredietkaarttransacties en valt hij als zodanig onder de wet van 11 maart 2018 betreffende het statuut van en de controle van betalingsinstellingen.

De term «bank-, wissel-, krediet- en spaarinstellingen» in de zin van artikel 318 WIB92 duidt de financiële instellingen in het algemeen aan en niet alleen de financiële instellingen waarvan de activiteit bestaat uit het ontvangen van deposito's of het verstrekken van leningen voor eigen rekening (zie ook Cass. 16 maart 2007, Arr. Cass. 2007, afr. 3, 632, concl. D. Thijs; Cass. 15 oktober 2015, E.14.0135.N, op juportal.be).

Daarnaast had de aanbieder ook een vergunning als kredietinstelling.

De administratie benadrukte dat de betrokken belastingplichtigen geen klanten van de PSP waren, maar gewoon personen die de systemen van de PSP gebruiken om betalingen met buitenlandse bankkaarten te doen.

De rechtbank verwerpt dit argument door vast te stellen dat de PSP een (financiële, zogenaamde «betaling») dienst verleent aan die natuurlijke persoon, waarop hij een beroep doet, waardoor

Het verzoek om gegevens te verstrekken van de belastingdienst is dus onwettig vanwege een schending van het bankgeheim.

We moeten natuurlijk blij zijn met deze rechtspraak die beschermt wat er (zo weinig...) overblijft van ons bankgeheim.

Perrine RUDEWIEZ

deze laatste de klant van de PSP wordt, aangezien een «klant» immers, zoals het hof opmerkt, iemand is die gebruik maakt van de diensten van een andere, in casu de betalingsdienstaanbieder.

De door de administratie voorgestelde beperking van het begrip «klant» tot houders van een rekening bij een Belgische bankinstelling gaat dus voorbij aan de ruime interpretatie die moet worden gegeven aan het begrip «bank-, wissel-, krediet- en spaarinstelling».

Het argument van de administratie gaat ook voorbij aan de complexiteit van ons financiële betalingssysteem en het feit dat mensen die een betalingsdienst gebruiken, ervan uit mogen gaan dat elke financiële instelling die betrokken is bij die betalingsdienst dezelfde garanties en verzekeringen biedt, ongeacht of die persoon daar een rekening heeft of niet.

Ten slotte moet ook de stelling van de administratie dat het gaat om transacties met buitenlandse betaalkaarten gekoppeld aan buitenlandse bankrekeningen beheerd door buitenlandse bankinstellingen en dat buitenlandse bankrekeningen niet onder het Belgische fiscale bankgeheim vallen, volgens het Gentse Hof van beroep worden afgewezen.

Het verzoek om gegevens te verstrekken van de belastingdienst is dus onwettig vanwege een schending van het bankgeheim.

We moeten natuurlijk blij zijn met deze rechtspraak die beschermt wat er (zo weinig...) overblijft van ons bankgeheim.

Online aanvraag voor het certificaat van erfopvolging

De aanvraag van het certificaat van erfopvolging, dat nuttig is om de bankrekeningen van de overledene te deblokken, zal voortaan online gebeuren.

Bij een overlijden worden de bankrekeningen van de overledene geblokkeerd omdat de erfgenamen niet gekend zijn.

Het certificaat van erfopvolging is nuttig omdat het alle erfgenamen bevat en hen op die manier toelaat om de rekeningen van de overledene bij zijn bankinstelling te deblokken.

Sinds 18 juli 2022 moet het certificaat van erfopvolging online aangevraagd worden via de applicatie MyMinfin. Als u echter geen toegang zou hebben tot MyMinfin kan de aanvraag telefonisch ingediend worden bij het Contactcentrum van de FOD Financiën. Let wel, in sommige

bijzondere gevallen zal dat certificaat enkel kunnen afgeleverd worden door een notaris.

Dat zal onder meer het geval zijn wanneer de overledene een testament heeft opgemaakt, als er een erfovereenkomst of een huwelijkscontract is of wanneer een erfgenaam onbekwaam is.

Om de aanvraag in te dienen, heb je het rijksregisternummer van de overledene nodig, alsook dat van de andere erfgenamen. Voortaan is het dus nuttig om naar

Sinds 18 juli 2022 moet het certificaat van erfopvolging online aangevraagd worden via de applicatie MyMinfin.

het Kantoor Rechtszekerheid te gaan om het verkrijgen.

Het zal binnen een termijn van 4 weken te rekenen vanaf de aanvraag beschikbaar zijn in de Minfin van de erfgenamen.

Typhanie AFSCHRIFT

FISCUS en het UBO-register: het massatoezicht

In het ontwerp van de minister van Financiën voor de hervorming van de belastingprocedure, dat ook zeer gevaarlijk is voor de rechten van belastingbetalers, lijkt een maatregel tot geen enkel debat te leiden, hoewel hij symbolisch en beduidend belangrijk is.

Het doel is om de administratie onbeperkte toegang te geven tot het register van uiteindelijke economische begunstigen (UBO-register) van vennootschappen en verenigingen. Tot nu toe stond de wet alleen toegang toe voor een specifieke belastingplichtige. Dit gaf hem de mogelijkheid om alle informatie in het register over een persoon te verkrijgen, bijvoorbeeld diegene die gecontroleerd wordt.

Het project is bedoeld om deze beperking op te heffen, zodat de fiscus vanaf het begin toegang heeft tot alle gegevens. Het gaat er dus niet meer over om zijn positie in een bepaald geval te versterken, maar om een zogenaamde «fishing expedition» te doen, om door middel van dit register te zoeken naar personen die dan het onderwerp van een onderzoek kunnen zijn.

Dat is wat de administratie «datamining» noemt.

Het is nochtans nog maar twee jaar geleden dat het register werd opgezet en dat beweerd werd dat alle garanties werden gegeven dat het niet mocht worden gebruikt

voor «massatoezicht». We zien vandaag dat deze verbintenis niet wordt nagekomen en dat, zoals altijd, wanneer de staat gegevens over individuen controleert hij er uiteindelijk zo veel mogelijk gebruik van maakt, zonder rekening te houden met de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

We zien dat de staat deel uitmaakt van een systeem van massatoezicht, waarin burgers verplicht zijn om bijzonder 'transparent' te zijn tegenover de staat, die zeker alles moet weten.

Wat jammer is, is dat de fiscus niet dezelfde transparantie aan de dag legten opzichte van burgers, terwijl

in een democratie het principe nog steeds is dat het de staat is die verantwoording verschuldigd is aan belastingplichtigen en kiezers, en niet andersom.

Zo heeft niemand ooit van de FOD Financiën de lijst van databases waarover hij beschikt gekregen, noch de methoden die hij gebruikt in het kader van «datamining». Het is echter niet duidelijk waarom dergelijke gegevens, die alle belastingplichtigen betreffen, zouden moeten ontsnappen aan de regel van artikel 32 van de Grondwet, namelijk de toegang tot administratieve documenten.

De splinter en de balk, iedereen kent het verhaal.

We zien dat de staat deel uitmaakt van een systeem van massatoezicht, waarin burgers verplicht zijn om bijzonder 'transparent' te zijn tegenover de staat, die zeker alles moet weten.

Wat jammer is, is dat de fiscus niet dezelfde transparantie aan de dag legt ten opzichte van burgers, terwijl in een democratie het principe nog steeds is dat het de staat is die verantwoording verschuldigd is aan belastingplichtigen en kiezers, en niet andersom.

Angélique PUGLISI

Vrijstelling van schenkingen van aandelen in familiebedrijven – Ook voor vastgoedactiviteiten?

1. Elk Gewest staat, onder bepaalde voorwaarden (enigszins verschillend naargelang het Gewest), de schenking van aandelen in familiale vennootschappen toe tegen een registratierecht van 0%.

In de drie Gewesten is een van de voorwaarden om van dit gunstige tarief te kunnen genieten, dat de vennootschap waarvan de aandelen worden gegeven een «reële economische activiteit» uitoefent.

De wetgever heeft dit begrip echter niet gedefinieerd.

2. In het Vlaamse Gewest neemt VLABEL (Omzendbrief 2015/2) traditioneel het standpunt in dat een vastgoedactiviteit in principe niet kan worden beschouwd als een «reële economische activiteit».

Het sluit van meet af aan de toepassing van het voorkeursregime in de meeste gevallen uit voor bedrijven met veel onroerend goed op de balans. Volgens VLABEL kan het «eenvoudige» beheer van onroerend goed niet worden omschreven als een «reële economische activiteit». Evenzo zal het niet mogelijk zijn om een «reële economische activiteit» aan te tonen, wanneer een

onroerend goed aan derden wordt verhuurd, ongeacht het aandeel of percentage dat dit onroerend goed vertegenwoordigt in het totale onroerend goed dat binnen het bedrijf aanwezig is.

Alleen als al de onroerende goederen van de onderneming worden gebruikt voor economische activiteit of als de onderneming al haar onroerende goederen verhuurt aan een andere actieve dochteronderneming, kan het beheer van de onroerende goederen worden beschouwd als een «reële economische activiteit» volgens VLABEL.

3. In een arrest van 21 juni 2022 oordeelde het Gentse Hof van beroep dat vastgoedactiviteiten wel degelijk een «reële economische activiteit» vormen als ze op een duurzame manier een meerwaarde voor de samenleving genereren en dus verder gaan dan een louter passief beheer van vastgoed.

In de zaak die aanhangig werd gemaakt voor het Hof was de betrokken vennootschap een holdingmaatschappij waarvan de dochtervennootschap een vastgoedactiviteit uitoefende (met name in de bouw en het beheer van studentenkamers en handelsterreinen, met inbegrip van de verhuur en verkoop van

onroerend goed).

Voor haar activiteiten had het bedrijf geen werknemers, maar maakte het gebruik van externe adviseurs.

Volgens het Hof moet het begrip «reële economische activiteit» in zijn gewone betekenis worden opgevat. Er is dus geen reden om de betrokken vennootschap, die als ontwikkelaar en professionele beheerder van haar vastgoedportefeuille activiteiten verricht die verder gaan dan het louter passieve beheer van onroerende goederen, uit te sluiten van het gunstige belastingregime.

Ook het feit dat de vennootschap veel vastgoed had, was volgens het Hof geen reden om haar uit te sluiten van het gunstige belastingregime.

De criteria die het Hof in de onderhavige zaak in aanmerking heeft genomen om de positie van VLABEL te beoordelen, zijn de volgende: de omvang van de vastgoedprojecten, de markt waarin deze projecten passen (studentenhuizen, bedrijfsruimten in combinatie met woningen), de concurrentieomgeving waarin de onderneming haar vastgoedactiviteiten heeft ontwikkeld, de regelmaat waarmee de vastgoedprojecten op hun

In het Waals gewest en het Brussels Gewest heeft de fiscus geen officieel standpunt ingenomen over de behandeling van schenkingen van aandelen in familiebedrijven met betrekking tot de uitoefening van vastgoedactiviteiten. In de praktijk heeft de fiscus echter de neiging om de toepassing van het 0% registratietarief op vastgoedactiviteiten te weigeren.

Hoe zit het met het belastingregime van NFT's?

haalbaarheid zijn onderzocht en, indien van toepassing, uitgevoerd, de lange termijnactiviteiten van het kopen en verkopen van onroerend goed, evenals de professionele en gestructureerde aanpak van de activiteiten.

4. Wat moeten we onthouden uit dit arrest?

Volgens het Gentse Hof van beroep kunnen vastgoedactiviteiten niet zomaar worden uitgesloten van het registratierecht van 0% dat van toepassing is op de schenking van aandelen in familiebedrijven.

Vastgoedactiviteiten die verder gaan dan het louter passieve beheer van onroerende goederen kunnen worden gekwalificeerd als reële economische activiteiten en genieten van het gunstige belastingregime. De vraag of een activiteit al dan niet een louter passieve beheersactiviteit vormt, is een feitelijke vraag die moet worden onderzocht aan de hand van een aantal in het arrest genoemde criteria.

De redenering van het Gentse Hof van Beroep moet uiteraard worden goedgekeurd. Aangezien het begrip reële economische activiteit niet door de wetgever

wordt gedefinieerd, moet het in de praktijk worden geanalyseerd in het licht van de feitelijke omstandigheden die eigen zijn aan elk individueel geval.

Het volledig uitsluiten van vastgoedactiviteiten van dit begrip van reële economische activiteit is het toevoegen van een voorwaarde aan de wet.

In het Waals gewest en het Brussels Gewest heeft de fiscus geen officieel standpunt ingenomen over de behandeling van schenkingen van aandelen in familiebedrijven met betrekking tot de uitoefening van vastgoedactiviteiten. In de praktijk heeft de fiscus echter de neiging om de toepassing van het 0% registratietarief op vastgoedactiviteiten te weigeren.

Zoals het Gentse Hof van beroep heeft gedaan, kan dit administratieve standpunt worden aangevochten op basis van de feitelijke omstandigheden en de aard van de in de praktijk uitgeoefende activiteit van onroerend goed, aangezien de uitoefening van een vastgoedactiviteit op zich zeker niet exclusief is voor de toepassing van het registratierecht van 0%.

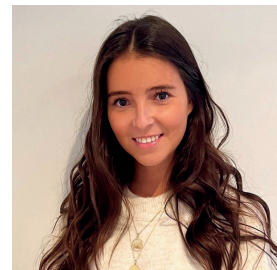
Een NFT, Non Fungible Token of een niet-fungibele munt in het Nederlands, is een virtueel gedematerialiseerd certificaat dat ingeschreven is op een blockchain dat een goed vertegenwoordigt. Met andere woorden, het gaat om een cryptoversie van een tastbaar element uit de echte wereld of een digitaal activum dat wordt gehost op de blockchain.

Het doel van NFT's is om digitale schaarste te creëren waar overvloed en kopie heersen.

NFT's moeten echter niet worden verward met cryptomunten. NFT's kunnen niet worden gekwalificeerd als virtuele valuta, omdat ze niet bedoeld zijn om als ruilmiddel te dienen en niet de digitale weergave van een waarde zijn. De NFT's vertegenwoordigen het onroerend goed dat men wil kopen en de cryptomunten het middel om de NFT gericht te kopen.

De koper van de NFT's ontvangt niet het onderliggende werk, maar een digitaal token dat toegang geeft tot een digitaal bestand dat is geregistreerd in een blockchain en waarvan het doel is om het certificaat van echtheid van de onderliggende waarde te vertegenwoordigen.

Een NFT is dus niet echt een werk op zich, maar een eigendomsakte die aan een werk is gekoppeld: een individuele waarde-eenheid die een object (fysiek of digitaal) vertegenwoordigt en via een

Mélanie BARON

blockchain associeert met een eigenaar.

Vanuit fiscaal oogpunt leidt het ontbreken van een wettelijke definitie van de NFT tot aanzienlijke moeilijkheden bij het bepalen van de toepasselijke regeling.

Aangezien er nog geen specifiek fiscaal kader voor NFT's bestaat, zijn het de gebruikelijke belastingbeginselen die van toepassing zijn¹.

De Minister van Financiën heeft dit onlangs en expliciet bevestigd in een antwoord op een Kamervraag van 24 november 2021: «Het Wetboek inkomstenbelastingen bevat geen specifieke bepalingen omtrent de fiscale behandeling van NFT's; daarom zijn de algemene regels van toepassing. De specifieke juridische en feitelijke omstandigheden waarin de transacties plaatsvinden, zullen doorslaggevend zijn.»

In de praktijk betekent dit dat inkomsten uit de verkoop van NFT's op drie verschillende manieren kunnen worden geclassificeerd als inkomstenbelasting:

1. NFT-inkomsten zijn vrijgesteld van inkomstenbelasting en mogen niet worden opgenomen in uw aangifte.

Question parlementaire n° 705 de monsieur Emmanuel Burton du 03.11.2021

2. NFT-inkomsten worden belast voor de inkomstenbelasting als diverse inkomsten als u transacties van speculatieve aard uitvoert, zonder dit op een professionele manier te doen.

Ter herinnering, volgens artikel 90, 1°, lid 1 WIB 92, zijn diverse inkomsten vrijgesteld van belasting wanneer de transactie voortvloeit uit het normale beheer van een privévermogen bestaande uit onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen.

Om te bepalen of een transactie al dan niet kan worden beschouwd als onderdeel van het normale beheer van privévermogen, zijn er richtlijnen te vinden in de jurisprudentie en in de lijst met vragen over cryptovaluta die de DVA in juni 2018 heeft gepubliceerd en waarin vergelijkbare principes worden toegepast.

Via deze vragenlijst kunnen verschillende criteria in aanmerking worden genomen om de verrichting te kwalificeren: het aantal jaren dat belastingplichtige reeds investeert in een cryptomunten, de frequentie van transacties die gedurende een jaar worden uitgevoerd, het gebruik van professionals uit de financiële en / of IT-sector als onderdeel van uw investeringen in cryptomunten, de aanwezigheid in de cryptovaluta-gemeenschap op forums of via blogs, enz.

3. De inkomsten van NFT's worden belast als beroepsinkomsten als u actief betrokken bent bij de NFT's door deze regelmatig aan te kopen en te verkopen.

De Minister van Financiën, de heer Vincent Van Peteghem, bevestigt al deze principes in een antwoord op een parlementaire vraag, waarin hij van mening is dat transacties met NFT's dezelfde fiscale gevolgen moeten hebben als de verkoop van elk ander goed. Zo heeft hij gepreciseerd dat meerwaarden van speculatieve aard op NFT's belastbaar moeten zijn, zonder dat de Belgische belastingwetgeving dienaangaande hoeft te worden aangepast.

Ten slotte is de Minister, wat betreft NFT's en btw, in tegenstelling tot cryptovaluta, van mening dat transacties met NFT's aan btw moeten worden onderworpen. Het specificeert dat «NFT's niet moeten worden beschouwd als een betaalmiddel voor de koper, maar als een digitaal verzamelobject of een digitaal kunstobject». Hij is dus van mening dat de handel in NFT's moet worden gelijkgesteld met een aan de Belgische btw onderworpen dienst van 21 %, wanneer zij wordt geacht in België te hebben plaatsgevonden.

De Minister van Financiën, de heer Vincent Van Peteghem, bevestigt al deze principes in een antwoord op een parlementaire vraag, waarin hij van mening is dat transacties met NFT's dezelfde fiscale gevolgen moeten hebben als de verkoop van elk ander goed. Zo heeft hij gepreciseerd dat meerwaarden van speculatieve aard op NFT's belastbaar moeten zijn, zonder dat de Belgische belastingwetgeving dienaangaande hoeft te worden aangepast.

Laure VANDE PUTTE

De fiscus krijgt nieuwe fiscale termijnen

Tijdens deze zomer werd binnen de regering een akkoord bereikt over nieuwe belastingtermijnen die langer zijn dan de huidige.

De nieuwe termijnen zijn de volgende:

- 4 jaar in geval van niet-aangifte of laattijdige aangifte
- 10 jaar in geval van fraude
- 6 jaar in geval van specifieke situaties met een extern element
- 10 jaar in geval van « complexe » aangiften

De inwerkingtreding van deze nieuwe termijnen is gepland voor het aanslagjaar 2023.

Dit is wat het wetsvoorstel in grote lijnen zegt:

De aanslagtermijn van 3 naar 4 jaar

In geval van een niet-aangifte of een laattijdige aangifte wordt de huidige termijn van 3 jaar voorzien in 354 lid 1 van het Wetboek inkomstenbelasting 1992 verlengd tot 4 jaar. In geval van een onvolledige of onnauwkeurige aangifte of enige andere onregelmatigheid blijft het belastingtijdvak 3 jaar.

De aanslagtermijn van 7 naar 10 jaar

Deze zelfde periode wordt verlengd tot 10 jaar (in totaal) in geval van frauduleuze opzet van de belastingplichtige. Ter herinnering, de periode van drie jaar wordt

momenteel verlengd met 4 jaar (7 jaar in totaal) in geval van fraude.

De aanslagtermijn van 6 jaar

Het wetsontwerp voorziet ook in een aanslagtermijn voor sommige specifieke grensoverschrijdende situaties, omdat het vaak om complexere dossiers gaat, aangezien de wettelijke normen van verschillende landen moeten worden toegepast.

Worden bedoeld:

- De vennootschappen die deel uit maken van een multinationale groep met een geconsolideerde omzet van 750 miljoen euro alsook andere vennootschappen als ze meer dan 50 miljoen euro exploitatie- en financiële opbrengsten hebben of meer dan 100 voltijdse medewerkers hebben. Dit geldt voor de vennootschappen die onderworpen zijn aan internationale aangifteverplichtingen (lokaal dossier of rapport land per land).

- De vennootschappen die aanspraak maken op een vrijstelling van bronbelasting op grond van een belastingrichtlijn of een fiscaal verdrag (bijvoorbeeld de moeder-dochterrichtlijn).

- De vennootschappen die betalingen doen aan belastingparadijzen die moeten worden aangegeven.

- Een Belgische belastingplichtige die het voordeel van de FGDB (dividenden van Franse oorsprong) aanvraagt of elk ander voordeel uit een Verdrag ter preventie van de dubbele belasting of een richtlijn.

Deze nieuwe termijn wordt gerechtvaardigd door het feit dat de belastingadministratie meer tijd nodig heeft om dit soort «complexere» dossiers te bestuderen. Het is echter niet noodzakelijk dat het dossier echt complex is om de periode van 6 jaar van toepassing te laten zijn, aangezien het loutere lidmaatschap van een categorie van betrokken zaken voldoende is om deze periode af te dwingen.

De aanvraag tot het voordeel van de FGDB, kan bijvoorbeeld moeilijk worden geacht voldoende complex te zijn om de aanslagtermijn te verlengen tot 6 jaar...

De aanslagtermijn van 10 jaar in geval van zogenaamde « complexe » aangiften

Als het begrip «complexe aangiften» tot nu toe zeer obscuur is gebleven, weten we dat de fiscus tien jaar terug kan gaan wanneer hun onderzoeken uitvoerig betrekking hebben op:

- Hybride constructies
- Regelingen met betrekking tot

Het enkele feit dat men zich in een van de gevallen bevindt die als complex worden beschouwd, is voldoende voor de toepassing van de termijn van 10 jaar, aangezien de aanwijzingen van fraude niet door het wetsvoorstel worden vereist. De geringste onnauwkeurigheid in de aangifte, zelfs onbedoeld, is dan voldoende.

Typhanie AFSCRIFT

CFC's

- Alle « juridische constructies » die onderworpen zijn aan de kaaimantaks (Artikelen 2, §1, 13° en 5/1 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992).

Deze nieuwe termijn komt bovenop de termijn van tien jaar bedoeld in de artikelen 333 en 354 van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992, zoals gewijzigd door de wet van 11 februari 2019 (in werking getreden op 1 april 2019). Deze termijn wordt toegekend aan de fiscus wanneer hun onderzoeken betrekking hebben op «juridische constructies».

Het enkele feit dat men zich in een van de gevallen bevindt die als complex worden beschouwd, is voldoende voor de toepassing van de termijn van 10 jaar, aangezien de aanwijzingen van fraude niet door het wetsvoorstel worden vereist. De geringste onnauwkeurigheid in de aangifte, zelfs onbedoeld, is dan voldoende.

De bewaartermijn voor boeken en documenten wordt ook verlengd tot 10 jaar.

Het belang van een verkoop tegenover een lijfrente

Dit is een verrichting die vaak en langdurig wordt uitgevoerd.

Een persoon verkoopt de aandelen van zijn vennootschap aan een andere vennootschap, dat hij ook controleert.

In plaats van te voorzien in een prijs die onmiddellijk moet worden betaald, of in vaste afbetalingen voor een vooraf bepaalde periode, wordt bepaald dat de vergoeding voor de overdracht van aandelen bestaat uit een lijfrente, afhankelijk van het overlijden van de schuldeiser-verkoper.

Een dergelijke verrichting houdt, zoals het Hof van Cassatie in een arrest van 21 april 2022 heeft bevestigd, een belasting op roerende inkomsten in, bestaande uit de «achterstallige betalingen» van de lijfrente. Dit omvat een deel van de roerende inkomsten, naast een gespreide terugbetaling, op willekeurige wijze, afhankelijk van de levensverwachting van de

begunstigde.

De belastingheffing op deze rente gebeurt tegen het tarief van 30%, maar op een bedrag dat over het algemeen voordelig is: het is 3% van het kapitaal dat de lijfrente vormt, wat over het algemeen veel minder is dan wat werd gebruikt voor de berekening van dat laatste.

Het is moeilijk te begrijpen waarom de pensioengerechtigde zo ver ging om een beroep te doen op het Hof van Cassatie om zich te beklagen over dit plan, dat nogal voordelig is.

Deze belasting is, als roerende inkomsten, alleen verschuldigd als de koper een vennootschap is. Ze bestaat niet als het een natuurlijk persoon is.

We moeten er wel op wijzen dat het in dergelijk geval niet ondenkbaar is dat de administratie zich met betrekking tot «interne meerwaarden» op de voor haar weliswaar niet altijd gunstige rechtspraak beroept, aangezien het gaat om een overdracht aan een vennootschap die onder controle staat van de verkoper. Daarom moet hier bijzondere aandacht aan worden besteed.

De ultieme bevoegdheid tot herbelasting (Hof van Cassatie, 20 januari 2022, Rol nr. F.21.0089.N)

Het Hof van Cassatie heeft onlangs een arrest gewezen waarin het zijn standpunt over de toepassing van artikel 356, eerste lid, van het Wetboek van inkomstenbelastingen heeft bevestigd.

Deze bepaling geeft de administratie een exorbitante bevoegdheid, namelijk het indienen van een nieuwe aanslag wegens de gehele of gedeeltelijke intrekking van de oorspronkelijke aanslag, mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

Zodra een rechtsvordering is ingesteld, nadat een beslissing op klacht werd genomen en

de rechter de volledige of gedeeltelijke nietigheid van de belasting heeft uitgesproken om een reden die geen verband houdt met de verjaringstermijn, blijft de zaak gedurende een periode van zes maanden op de rol staan en kan de belastingadministratie dus een latere aanslag ten laste van dezelfdebelastingplichtigebijwijze van conclusies aan de beoordeling van de rechter voorleggen, en dit op grond van alle of een deel van dezelfde belastingelementen als de oorspronkelijke aanslag.

Het is daarna aan de rechter om deze aanslag te valideren en deze uitvoerbaar te verklaren.

Bij gebrek aan een beslissing op klacht, wordt dit recht dus uitgesloten.

De bestaansredenen van deze ontzeggingkan worden beoordeeld bij lezing van de verschillende voorbereidende werken van de bepaling die tot doel heeft de gelijkheid van burgers voor de

belastingwetgeving te waarborgen door te voorkomen dat een belastingplichtige aan de wettelijk verschuldigde belasting ontsnapt, de belangen van de schatkist te beschermen en ervoor te zorgen dat de subsidiaire aanslag snel en definitief kan worden vastgesteld.

Uit de procedure volgt dus dat dit «recht op herkansing» slechts bestaat in het geval dat op de klacht werd beslist.

De Minister van Financiën had trouwens bevestigd dat:

«Zoals het er nu uitziet, kan de tekst van het nieuwe artikel 356 van het WIB 1992 enkel toegepast worden wanneer er daadwerkelijk een directoriale beslissing werd genomen. In de veronderstelling dat de belastingplichtige een rechtsvordering instelt wegens het ontbreken van een beslissing van de bestuurder, overeenkomstig artikel 1385undecies, alinea 2 van het Gerechtelijk Wetboek, mag de administratie geen subsidiaire aanslag vestigen. Dat betekent dat de administratie er dus belang bij

Perrine RUDEWIEZ

heeft dat de beslissingen worden genomen binnen de termijn van 6 of 9 maanden in geval van aanslag van ambtswege”.

De interessante vraag die zich dan stelde, was te weten wat er gebeurt als de adviseur weldegelijk een beslissing op klacht heeft genomen, maar dat deze uiteindelijk door de rechter werd vernietigd?

Het Hof van Beroep van Antwerpen had eeneerstarrest gewezen in een zaak waarin de belastingplichtige zowel de nietigverklaring van de oorspronkelijke aanslag op grond van willekeur als de nietigverklaring van de directoriale beslissing vroeg.

De redenering van de belastingplichtige luidde als volgt: de nietigverklaring van de beslissing heeft ex tunc werking, zij verdwijnt met terugwerkende kracht met als gevolg dat het besluit van de adviseur geacht wordt nooit te hebben bestaan. Het is dus niet langer mogelijk

om een subsidiaire aanslag te vestigen, aangezien dit neerkomt op het feit dat er geen beslissing is.

Dit maakte het onder andere mogelijk om te begrijpen waarom belastingplichtigen zowel tegen de aanslag (het onderwerp van het beroep) als tegen het besluit van de adviseur probeerden te pleiten.

Het Hof zal beslissen dat de nietigverklaring van de directoriale beslissing de administratie niet belet een subsidiaire aanslag in te vestigen.

Op het moment dat tegen de aanslag hoger beroep werd ingesteld, bestond de directoriale beslissing volgens haar. Dit verdwijnt pas uit de rechtsorde bij de beslissing van het Hof.

Dit standpunt werd bevestigd door het Hof van Cassatie tijdens de behandeling van een arrest van het Hof van Beroep van Bergen dat de nietigverklaring van de directoriale beslissing door de rechter tot het

niet-bestaan ervan reduceerde.

Ze vernietigde het arrest en verklaarde dat de nietigverklaring van de beslissing de administratie niet belette een subsidiaire aanslag in te dienen.

In een recent arrest bevestigde ze dit standpunt en plaatste ze het in deze brede beweging die gewijd is aan de bevoegdheid tot herbelasting van de administratie door te stellen dat de instemming waarmee de administratie afziet van het invoeren van juridische middelen, deze bevoegdheid niet in twijfel trekt.

We onthouden hieruit dat het van toepassing is in alle gevallen waarin de belastingrechter wordt gedaagd op grond van artikel 569, § 1, 32° van het Gerechtelijk Wetboek, maar op voorwaarde dat een beslissing over klacht bedoeld in de artikelen 1385decies en 1385undecies van hetzelfde Wetboek werd genomen.

Typhanie AFSCRIFT

De Belgische lonen, de meeste belaste van Europa

Op de website « International liberty » publiceert de eminente Amerikaanse belastingexpert Dan Mitchell een bijzonder verhelderende kaart die hieronder te vinden is.

De kaart, genaamd « tax burden on labor in Europe » toont het belastingniveau aan van de verschillende Europese landen en vergelijkt deze met diegene onder hen die het minst belast, zijnde Zwitserland.

Een onderzoek van deze kaart laat zien dat Zwitserland inderdaad het land is waar de lonen het minst worden belast, met een gemiddeld tarief van 22,80% voor een alleenstaande werknemer zonder kinderen.

Voor hetzelfde type werknemer werden de cijfers vergeleken met die van andere Europese landen.

En daar zullen we niet verbaasd zijn om te zien dat de kampioen, in alle categorieën, van belastingen, België is, met een angstaanjagend tarief van 52,62%.

België heeft voor dit soort inkomsten zelfs een belastingniveau dat ... 10% hoger ligt vergeleken met landen die nog steeds bekend staan als een van de meest belastende landen ter wereld, zoals Zweden en Finland (respectievelijk 42,57% en 42,71%).

De kloof met Denemarken, een sociaaldemocratisch land waar

de belastingen naar verluidt zeer zwaar zijn, is nog groter (35,43%, vergelijkbaar met Nederland).

Uiteindelijk hebben enkel Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk en Italië een niveau die min of meer vergelijkbaar is met België, met toch wel ongeveer 5% minder.

We moeten ophouden te denken dat dit allemaal normaal is. Er is in feite geen rechtvaardiging voor het verschil in zo'n hoge belasting. Waarom moet een Belgische werknemer meer dan 52% van zijn inkomen aan belastingen en heffingen betalen, terwijl hij in Zwitserland slechts iets meer dan 22% zou moeten betalen?

Het stellen van deze vraag is het vergelijken van de effectiviteit van staatsystemen. De belasting wordt verondersteld te betalen voor openbare diensten, zoals wegen, spoorwegen, onderwijs ...

Het is duidelijk dat deze in België van een veel slechter niveau zijn dan in Zwitserland, ondanks een ongelooflijk hogere belastingkost voor Belgen.

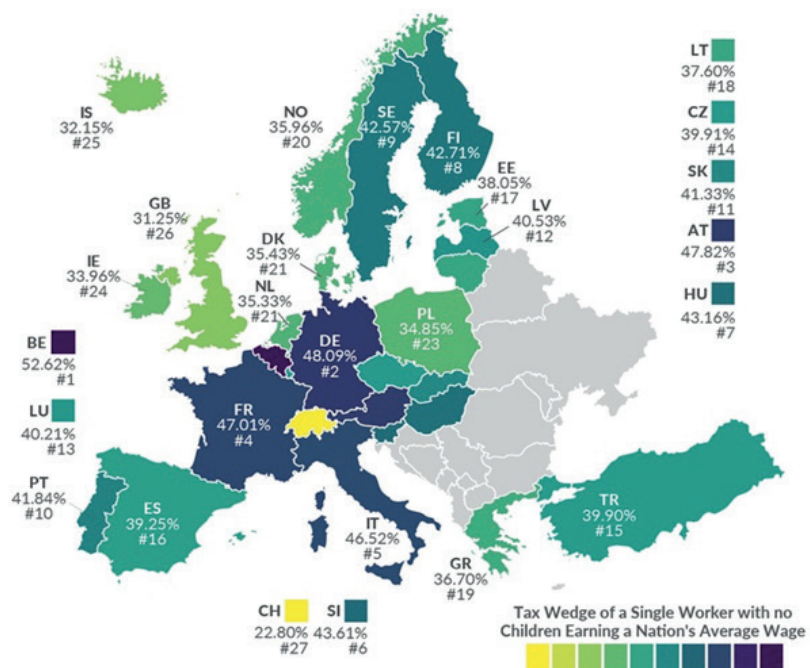
Hetzelfde geldt voor de sociale zekerheid, die het in België zeer slecht doet, als we die vergelijken met Zwitserland. En zelfs als we de vergelijking willen maken met dichterbij gelegen landen, zien we een enorm verschil met onze Nederlandse (17% minder belastingen) en Engelse (21% minder belastingen) burens.

Ook hier moet gezegd worden dat we meer betalen om er minder voor terug te krijgen.

De enige verklaring is het slecht functioneren van onze staat, verschrikkelijk duur en inefficiënt.

Tax Burden on Labor in Europe

Tax Wedge of a Single Worker with no Children Earning a Nation's Average Wage, 2021

Annexe : Dan Mitchell, visualising the difference between Switzerland and Europe's welfare states

Typhanie AFSCHRIFT

Pascale HAUTFENNE

Angélique PUGLISI

Perrine RUDEWIEZ

Laure VAN DE PUTTE

Mélanie BARON

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

IDEFISC WORDT GEPUBLICEERD DOOR

Typhanie AFSCHRIFT

MET DE SAMENWERKING VAN

Pascale HAUTFENNE, hoofdredacteur

EN

Angélique PUGLISI

Perrine RUDEWIEZ

Laure VAN DE PUTTE

Mélanie BARON

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Typhanie AFSCHRIFT

Lensstraat, 13

1000 Brussel

INTERNET

www.idefisc.be

VOLGEND NUMMER:

December 2022

Om IDEFISC te ontvangen per elektronische post, stuur uw adres naar info@idefisc.be

De informatie die door IDEFISC wordt gepubliceerd is alleen voor informatiedoeleinden; het is geen juridisch advies over specifieke situaties.

Dit nummer is ook beschikbaar in het Frans.

Als u deze wilt ontvangen, stuur dan een e-mail naar info@idefisc.be

DESIGN BY

Admax

IDEFISC

